

Arrest

nr. 339 644 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54 / 3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 februari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 323 375 van 14 maart 2025.

Gelet op de beschikking van 17 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. VAN DER HAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 november 2024 toe op het Belgische grondgebied en diende op 25 november 2024 een verzoek om internationale bescherming in, waarbij hij verklaarde dat hij minderjarig was.

1.2. Uit een onderzoek van de gegevens van de Eurodac-databank bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker op 4 november 2024 in Bulgarije geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie richtte op 31 december 2024 een terugnameverzoek aan de Bulgaarse autoriteiten, die op 3 januari 2025 instemden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 604/2013/EU).

1.4. De gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 27 februari 2025 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 6 maart 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: G.(…)

voornaam: A.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer G.(…) A.(…), verder de betrokkene genoemd, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, diende op 25.11.2024 een verzoek om internationale bescherming in België in. Hij verklaarde bij de registratie van zijn verzoek nergens eerder vingerafdrukken te hebben gegeven en nergens eerder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Bij zijn registratie legde de betrokkene geen originele reis- of identiteitsdocumenten voor.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije op 04.11.2024.

Bij zijn registratie verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 01.01.2008 en dus minderjarig te zijn. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 28.11.2024 werd door het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven) een medisch onderzoek verricht om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op 28.11.2024 een leeftijd had van 17,9 jaar, met een 95% predictie-interval tussen 16,1 en 19,9 en een kans van 45% dat deze persoon ouder is dan 18 jaar. Echter werd geconcludeerd dat op 28.11.2024, vanwege de vastgestelde status van verschillende gewrichten en de tanden – buiten de wijsheidstanden –, de betrokkene wel degelijk ouder was dan 18 jaar. Op 02.12.2024 werd door de Belgische instanties een infoverzoek gestuurd naar de Bulgaarse instanties m.b.t. de leeftijd van de betrokkene. Uit het antwoord van de Bulgaarse instanties d.d. 13.12.2024 blijkt dat de betrokkene in Bulgarije geregistreerd staat als G.(…) A.(…), met geboortedatum 09.05.2006, en dat hij dus meerderjarig is.

Op 16.12.2024 kwam de betrokkene op gesprek bij de Dienst Voogdij, met als doel de leeftijd van de betrokkene beter in te schatten. Bij dit gesprek legde de betrokkene geen nieuwe informatie voor die zijn minderjarigheid kon aantonen. Daarnaast werd vastgesteld dat zijn verklaringen en uiterlijk niet overeenkomen met eerder verklaarde informatie en zijn eerder verklaarde (minderjarige) leeftijd. De twijfel over de minderjarigheid van de betrokkene werd door de Dienst Voogdij niet weerlegd, en zij beschouwen de betrokkene als ouder dan 18 jaar. Er werd de betrokkene daarom geen voogd toegewezen. Volgend op al deze informatie werd de geboortedatum van de betrokkene aangepast naar 09.05.2006.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 07.02.2025. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde geen gezins- of familieleden te hebben die in België of een andere lidstaat verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud legde de betrokkene geen reis- of identiteitsdocumenten voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort, en dat zijn originele taskera nog in Afghanistan ligt.

De betrokkene verklaarde Afghanistan in 2023 te hebben verlaten en per auto en te voet naar Iran te zijn gereisd, waar hij 1 jaar verbleef, en te voet naar Turkije (10 maanden) en Bulgarije te zijn gereisd.

De betrokkene verklaarde ongeveer 1 maand in Bulgarije te hebben verbleven. Dan reisde hij per auto en te voet naar onbekende landen (transit), Zwitserland (transit), en per auto en per bus naar Frankrijk (2 dagen). Daarna reisde hij per auto naar België, waar hij dezelfde dag van zijn verzoek om internationale bescherming arriveerde. De betrokkene herinnerde zich geen exacte reisdata.

Op 31.12.2024 stuurden onze diensten een terugnameverzoek naar de Bulgaarse instanties. De Bulgaarse instanties stemden op 03.01.2025 in met artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Zij vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Bulgaarse instanties stemden op 03.01.2025 in met ons verzoek tot terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Bulgarije partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties

het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Bulgarije onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene verklaarde dat het zijn keuze was en dat hij naar hier is gekomen. Hij verklaarde dat de regering een goede regering is en hij is naar hier gekomen om zijn leven op te bouwen. Verder uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan Bulgarije. Hij stelde bezwaar te hebben. De betrokkene verklaarde daar niet vrijwillig een aanvraag te hebben ingediend, het was onder dwang. Zijn doel was België en hij wilt in België blijven. Hij verklaarde dat het daar niet slecht is maar zijn doel was België. Daarnaast verklaarde de betrokkene enkel zijn vingerafdrukken gaf in Bulgarije en dat het onder dwang was. Het was een aanvraag onder dwang.

Betreffende de verklaringen dat België zijn keuze en doel was, dat er een goede regering is, dat hij naar hier is gekomen om zijn leven op te bouwen, benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening, waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Met betrekking rond het afnemen van vingerafdrukken onder dwang, benadrukken we dat Verordening (EU) nr. 603/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

We wensen te verwijzen naar het in 2024 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2023 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project

"Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten. Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op

09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 49, 77). We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen.

Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 49, 77). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 77). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 78-79). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 79). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2023 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1154 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 81), en de bezetting derhalve ruim onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 77).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In 2023 heeft het SAR meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3592 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, blz. 17). Van de 3592 geschikte plaatsen waren er eind 2023 2736 ingenomen, d.w.z. 76 % (AIDA-rapport, blz. 81). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 49). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 77).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het

kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 77). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (AIDA-rapport, blz. 49), impliceert onze inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2023 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (AIDA-rapport, blz. 50). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (AIDA-rapport, blz. 17, 35, 72, 74, 77, 82). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2023 590 personen aan Bulgarije overgedragen (AIDA-rapport, blz. 49). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2024 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, blz. 1). We merken op dat reeds in het AIDA-rapport van 2022 werd vermeld dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen enkel met zekerheid op opvang kunnen rekenen als zij een kwetsbaar profiel hebben. We wijzen erop dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 evenwel uitdrukkelijk door de Bulgaarse autoriteiten is aangegeven dat overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen, en dat overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is steeds opvang krijgen (emailuitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 83). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 17, 18, 83). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 78). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 18).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 14-15). In 2023 heeft het Bulgaarse Helsinki Comité met financiering van de UNHCR wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 31). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 15, 33).

De duur van de procedure is in 2023 teruggelopen naar 4 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, blz. 34). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, blz. 15). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 39). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6; AIDA-rapport blz. 39). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 40). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat. Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2023 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, blz. 37-38). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 84-85). Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2023 werden slechts 32 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 92-93). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na vijf werkdagen of zeven kalenderdagen vrijgelaten uit detentie (AIDA-rapport, blz. 32-33). De directie van de gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In arrest C-163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij in goede gezondheid is en geen behandeling volgt. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81-82). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 87). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet

kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(...)"

1.5. Verzoeker diende op 11 maart 2025 een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de in punt 1.4. vermelde beslissing.

1.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) schorste in zijn arrest van 14 maart 2025 de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (RvV 14 maart 2025, nr. 323 375).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van de artikelen 6 en 8.4 van de Verordening 604/2013/EU en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Hij stelt hierbij het volgende:

"1) De minderjarigheid van verzoeker

Het kan niet uitgesloten worden dat verzoeker minderjarig was toen hij in België zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Verzoeker is geboren in 2008 en baseert zijn verklaringen op zijn taskara. De taskara is het Afghaanse identiteitsdocument dat aan Afghaanse staatsburgers wordt verstrekt, meestal wanneer ze naar school gaan, rond de leeftijd van 7 jaar. In de taskara wordt doorgaans een geboortjaar vermeld en geen specifieke geboortedatum (zoals hier het geval is). Het jaar dat op de taskaras vermeld staat, wordt vastgesteld op basis van het fysieke uiterlijk van de jongere en op basis van de verklaringen van zijn ouders.

Een taskara wordt dus jaren na de geboorte opgesteld en bevat doorgaans geen precieze geboortedatum.

Veel Afghaanse staatsburgers kennen hun geboortedatum niet. Zo lezen we in een rapport het volgende: "Documents are not a key feature of the Afghan society, and many people do not know exactly how old they

are” (vrije vertaling : Documenten zijn geen belangrijk kenmerk van de Afghaanse samenleving en veel mensen weten niet precies hoe oud ze zijn).

De Dienst vreemdelingenzaken en de Dienst Voogdij hebben een twijfel geuit aangaande de minderjarigheid van verzoeker. Een medische test werd uitgevoerd teneinde na te gaan of verzoeker minder- of meerderjarig was. De conclusies van deze test luiden als volgt :

“Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat A.(...) G.(...) op datum van 28-11-2024 een leeftijd heeft van 17.9 met een 95% predictie-interval tussen 16.1 – 19.9 jaar en een kans van 45% dat deze persoon ouder is dan 18 jaar.

Echter, gezien de vastgestelde algemene gebitsstatus, de maturiteit van het handpolsgewricht en het ontwikkelingsstadium van het claviculaire gewricht en hun contrast met de normale chronologische leeftijdsrelatie mag men ervanuit gaan dat de ontwikkeling van de wijsheidstanden in de bovenkaak sterk vertraagd verloopt. Het is onmogelijk om de ontwikkeling van de wijsheidstanden correct in te schatten, doch op basis van handpols en clavicula lijkt het aannemelijk om er van uit te gaan dat A.(...) G.(...) op datum van 28-11-2024 minstens ouder is dan 18 jaar”.

De arts meent dus dat verzoeker, op 28 november 2024, een leeftijd had van “17.9 met een 95% predictie-interval tussen 16.1 – 19.9 jaar en een kans van 45% dat deze persoon ouder is dan 18 jaar”, om daarna, op basis van een vage redenering, te stellen dat op basis van handpols en clavicula ervan uitgegaan kan worden dat verzoeker op datum van 28 november 2024 minstens ouder was dan 18 jaar.

Artikel 7 van de Voogdijwet NBMV luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer de dienst Voogdij of de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering twijfel koesteren omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, laat de dienst Voogdij onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of deze persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar.

Het medisch onderzoek geschiedt onder toezicht van de dienst Voogdij.

De kosten van dat medisch onderzoek zijn ten laste van de overheid die het heeft gevraagd. Ingeval de dienst Voogdij uit eigen beweging een onderzoek laat verrichten, zijn de kosten ten laste van die dienst. § 2. Wanneer uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene minder dan 18 jaar oud is, wordt gehandeld overeenkomstig artikel 8.

Wanneer uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is, vervalt de hoede door de dienst Voogdij van rechtswege. De dienst Voogdij stelt daarvan onmiddellijk de betrokkene in kennis, alsook de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering, en iedere andere betrokken overheid.

§ 3. Ingeval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek, wordt met de jongste leeftijd rekening gehouden” (wij onderlijnen).

Verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming ingediend op 25 november 2024, dus drie dagen vóór de uitvoering van de leeftijdstest.

Op basis van het resultaat van de medische test kan bijgevolg niet worden uitgesloten dat verzoeker, op 25 november 2024, jonger was dan 18 jaar. Er is daardoor geen absolute zekerheid dat verzoeker op het moment van het indienen van het beschermingsverzoek reeds 18 jaar of ouder was.

Artikel 7.2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) bepaalt dat :

“Welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient”.

Artikel 8.4 bepaalt echter dat :

“Bij ontstentenis van gezinsleden, broers of zussen of familieleden als vermeld in de leden 1 en 2 is de lidstaat waarbij de niet-begeleide minderjarige zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend de verantwoordelijke lidstaat, mits dit in het belang is van de minderjarige”.

Artikel 6 van de Dublinverordening voorziet ook in waarborgen voor minderjarigen.

Bijgevolg, moet er geconcludeerd worden dat niet Bulgarije maar België verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Uw Raad heeft, in een soortgelijke zaak, geacht dat (arrest nr. 232 244 van 5 februari 2020) :

“Indien hierover gereede twijfel is en verzoeker op het ogenblik van het indienen van zijn beschermingsverzoek mogelijks minderjarig was, dan dient toepassing te worden gemaakt van het beginsel in dubio pro minore. Hierbij kan evenmin abstractie worden gemaakt van artikel 6, lid 1, van de Dublin III-verordening dat vereist dat lidstaat bij toepassing van deze verordening, het belang van het kind voorop stellen”.

De tegenpartij schendt de artikelen 6, 7.2 en 8.4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). De bestreden beslissing is ook onzorgvuldig tot stand gekomen, aangezien de tegenpartij helemaal geen

rekening heeft gehouden met de reële mogelijkheid dat verzoeker minderjarig was op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming.”

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 6 van de Verordening 604/2013/EU bevat ‘waarborgen voor minderjarigen’ en luidt als volgt:

*“1. Bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, stellen de lidstaten het belang van het kind voorop.
2. De lidstaten zorgen ervoor dat de niet-begeleide minderjarige bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, wordt vertegenwoordigd en/of bijgestaan door een vertegenwoordiger. De vertegenwoordiger beschikt over de kwalificaties en de expertise om ervoor te zorgen dat tijdens de procedures die in het kader van deze verordening worden gevolgd, rekening wordt gehouden met het belang van de minderjarige. Deze vertegenwoordiger heeft toegang tot de inhoud van de toepasselijke documenten in het dossier van de verzoeker, met inbegrip van de specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen. Dit lid laat de toepasselijke bepalingen van artikel 25 van Richtlijn 2013/32/EU onverlet.
3. Om vast te stellen wat het belang van het kind is, werken de lidstaten nauw samen en houden zij in het bijzonder rekening met de volgende factoren:
a) de mogelijkheden van gezinshereniging;
b) het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige;
c) veiligheid en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel;
d) de standpunten van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.
4. Voor de toepassing van artikel 8 onderneemt de lidstaat waar de niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zo spoedig mogelijk het nodige om na te gaan of er gezinsleden, broers of zussen of familieleden van de niet-begeleide minderjarige op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn, waarbij het belang van het kind wordt beschermd.
Daartoe kan die lidstaat de hulp van internationale of andere relevante organisaties inroepen en kan hij de toegang van de minderjarige tot de opsporingsdiensten van die organisaties faciliteren.
De personeelsleden van de in artikel 35 bedoelde bevoegde autoriteiten die verzoeken van niet-begeleide minderjarigen behandelen, hebben een passende opleiding gekregen, en blijven die krijgen, met betrekking tot de specifieke behoeften van minderjarigen.
5. Teneinde de passende acties tot identificatie van de gezinsleden, broers of zussen, dan wel familieleden van de niet-begeleide minderjarige die op het grondgebied van een andere lidstaat verblijft, te faciliteren overeenkomstig lid 4 van dit artikel, stelt de Commissie uitvoeringshandelingen vast, met inbegrip van een standaardformulier voor de uitwisseling van de desbetreffende informatie tussen de lidstaten. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.”*

Artikel 8.4 van de Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende betreffende ‘minderjarigen’:

“4. Bij ontstentenis van gezinsleden, broers of zussen of familieleden als vermeld in de leden 1 en 2 is de lidstaat waarbij de niet-begeleide minderjarige zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend de verantwoordelijke lidstaat, mits dit in het belang is van de minderjarige.”

3.4. Verzoeker betwist in wezen in zijn eerste middelonderdeel de aanduiding van Bulgarije als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Op het ogenblik van de indiening van zijn beschermingsverzoek, zo meent verzoeker, was hij minderjarig, hetgeen niet met zekerheid werd weerlegd door het leeftijdsonderzoek, waardoor België zijn beschermingsverzoek zou moeten behandelen in toepassing van de Verordening 604/2013/EU.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming op 25 november 2024 verklaarde dat zijn geboortedatum 1 januari 2008 was, en dit aan de hand van een foto van een identiteitsdocument op zijn mobiele telefoon: “Geboortedatum/date de naissance: 01.01.2008 (photo du CI sur GSM)”. Er werd op dat ogenblik een zogeheten ‘NBMV-fiche’ opgemaakt. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie maakte het dossier op 25 november 2024 over aan de Dienst Voogdij van de FOD Justitie met het oog op de aanduiding van een voogd.

Verzoeker werd op 28 november 2024 onderworpen aan een leeftijdsonderzoek. In de beslissing van de Dienst Voogdij van 18 december 2024 wordt de wettelijke basis in herinnering gebracht, waarbij onder

andere wordt verwezen naar artikel 7, §3 van titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24 december 2002 (hierna: de Voogdijwet). Deze wetsbepaling schrijft voor dat “(i)ngeval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek, (...) met de jongste leeftijd rekening (wordt) gehouden”. In de beslissing van de Dienst Voogdij wordt het volgende overwogen:

“(…)

28.11.2024

We hebben een medische test georganiseerd om te controleren of u jonger of ouder dan 18 jaar bent. Deze test vond plaats in het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven)1.

Het besluit van de test :

“Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat A.(...) G.(...) op datum van 28-11-2024 een leeftijd heeft van 17.9 met een 95% predictie-interval tussen 16.1 – 19.9 jaar en een kans van 45% dat deze persoon ouder is dan 18 jaar.

Echter, gezien de vastgestelde algemene gebitsstatus, de maturiteit van het handpolsgewricht en het ontwikkelingsstadium van het claviculaire gewricht en hun contrast met de normale chronologische leeftijdsrelatie mag men ervanuit gaan dat de ontwikkeling van de wijsheidstanden in de bovenkaak sterk vertraagd verloopt. Het is onmogelijk om de ontwikkeling van de wijsheidstanden correct in te schatten, doch op basis van handpols en clavicula lijkt het aannemelijk om er van uit te gaan dat A.(...) G.(...) op datum van 28-11-2024 minstens ouder is dan 18 jaar.

De medische test toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent.

13.12.2024

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ons geïnformeerd dat u internationale bescherming hebt aangevraagd in Bulgarije onder een andere identiteit: A.(...) G.(...), 9 mei 2006, Afghanistan. 16.12.2024

Je kwam op gesprek bij ons op de Dienst Voogdij. Het doel van dit gesprek was een beter beeld te krijgen van jouw leeftijd.

Je gaf geen nieuwe informatie die jouw minderjarigheid kan aantonen. Bovendien kwamen jouw verklaringen niet altijd overeen met eerder verklaarde informatie. Jouw fysieke verschijning komt niet overeen met jouw verklaarde leeftijd. De twijfel werd dus niet weerlegd.

3.

Beslissing

We hebben alle elementen uit uw dossier bekeken. We beschouwen u als ouder dan 18 jaar. U zult geen voogd krijgen.”

Uit het zogeheten Dublin-interview van 7 februari 2025 blijkt dat verzoeker geen familieleden heeft in ander lidstaten van de Europese Unie (Verklaring DVZ, 7 februari 2025, gegevens over in de lidstaten van de EU of in een derde land wonende familieleden), zodat België verantwoordelijk zou worden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming indien verzoeker als minderjarige zou worden beschouwd.

3.6. In de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt op basis van de beslissing van de Dienst Voogdij geoordeeld dat verzoeker meerderjarig is, waardoor geen toepassing wordt gemaakt van voormelde bepalingen inzake minderjarigen uit de Verordening 604/2013/EU en Bulgarije als verantwoordelijke lidstaat wordt aangewezen voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

3.7. De Raad stelt echter samen met verzoeker vast dat uit de medische test gebleken is dat verzoeker een leeftijd zou hebben van 17.9 jaar (“met een 95% predictie-interval tussen 16.1 – 19.9 jaar en een kans van 45% dat deze persoon ouder is dan 18 jaar”). In feite wijst de medische test (dentale onderzoek) dus uit dat verzoeker minderjarig is. Op basis van de maturiteit van de handpols en het sleutelbeen wordt dit echter in twijfel getrokken en “lijkt het aannemelijk om er van uit te gaan dat A.(...) G.(...) op datum van 28-11-2024 minstens ouder is dan 18 jaar”. De Raad treedt verzoeker bij waar deze in zijn middel stelt dat “op basis van een vage redenering” wordt geconcludeerd dat verzoeker ouder is dan 18 jaar. In de beslissing wordt verder verwezen naar de geboortedatum die in Bulgarije werd geregistreerd, zonder dat nader wordt onderzocht waarop deze registratie in deze andere EU-lidstaat is gebaseerd. Tenslotte bevat de beslissing deze cryptische zin: “De twijfel over de minderjarigheid van de betrokkene werd door de Dienst Voogdij niet weerlegd, en zij beschouwen de betrokkene als ouder dan 18 jaar. Er werd de betrokkene daarom geen voogd toegewezen. Volgend op al deze informatie werd de geboortedatum van de betrokkene aangepast naar 09.05.2006.”

3.8. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er “een kans (is) van 45% dat deze persoon ouders is dan 18 jaar” en er dus méér kans is dat verzoeker minderjarig is. In dit geval dient in toepassing van artikel 7, §3 van de Voogdijwet en van het beginsel ‘in dubio pro minore’ met de jongste leeftijd rekening te worden gehouden en kan verzoeker in beginsel niet worden ‘gedublineerd’. Bijkomend wijst de Raad op recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in de zaak F.B. t. België (EHRM 6 maart 2025, F.B. t. België, nr. 47836/21). In dit arrest wordt door het EHRM nogmaals het cruciale

beginsel van het voordeel van de twijfel voor de minderjarige aangestipt (*Ibid.*, §§ 70 en 73). Aangezien het onderzoek van de Dienst Voogdij geen duidelijk uitsluitsel biedt over de vraag of verzoeker al dan niet als minderjarige dient te worden beschouwd, kon de verwerende partij zich hierop niet baseren om een overdrachtsbesluit, zoals bedoeld in de Verordening 604/2013/EU, te treffen.

3.9. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoeker:
“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zijn betoog niet staaft met een begin van bewijs. Hij brengt thans geen kopie bij van zijn taskara waaruit zou kunnen blijken dat hij in 2008 geboren zou zijn. Verder merkt verwerende partij op dat verzoeker de kans geboden werd om bij de Dienst Voogdij, tijdens een gesprek, zijn leeftijd beter in te schatten. Bij dit gesprek legde hij geen nieuwe informatie voor die zijn minderjarigheid kon aantonen. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat verzoeker bij zijn VIB in Bulgarije met geboortedatum 09.05.2006 geregistreerd staat en dat hij dus meerderjarig is. Aangezien verzoeker zelf twijfel zaait omtrent zijn leeftijd, komt het aan hem toe om hieromtrent met een begin van bewijs duidelijkheid te verschaffen. Tot op dat ogenblik kan het Bestuur alleen maar rekening houden met de vaststellingen van het leeftijdsonderzoek en de bevestiging van de Bulgaarse instanties omtrent de meerderjarigheid.
Dit onderdeel van het middel is niet ernstig.”

3.10. Uit het verweer blijkt dat de verantwoordelijkheid voor de onduidelijkheid inzake de minderjarigheid van verzoeker integraal bij verzoeker wordt gelegd.

De verwerende partij baseert zich enerzijds op de twijfelachtige resultaten van het leeftijdsonderzoek, terwijl de Raad van State reeds heeft gesteld dat dit leeftijdsonderzoek niet deugdelijk is gemotiveerd indien niet duidelijk wordt toegelicht waarom de betrokkene wél als meerderjarig wordt beschouwd in het specifieke geval dat de resultaten van de verschillende tests uiteen lopen (*cf.* RvS 9 november 2021, nr. 252.072). Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat de door verzoeker bij zijn huidige beschermingsverzoek opgegeven geboortedatum wel degelijk zou overeenkomen met een foto van een identiteitsdocument op zijn GSM.

Anderzijds baseert de verwerende partij zich op de in Bulgarije geregistreerde geboortedatum, maar zij verduidelijkt niet waarop deze registratie is gebaseerd. De Nederlandse Raad van State oordeelde trouwens dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel geen basis biedt voor leeftijdsbeoordeling (RvS (NL), 9 oktober 2024, ECLI:NL:RVS:2024:3992). De Raad concludeert dat verzoeker niet met zekerheid als meerderjarig kan worden aanzien en dat hem het voordeel van de twijfel werd onzegd.

3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing behept is met een onzorgvuldigheid in het licht van de artikelen 6 en 8.4 van de Verordening 604/2013/EU.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een verdere bespreking van de overige middelenonderdelen is niet nodig nu de eventuele gegrondheid daarvan niet kan leiden tot een ruimere nietigverklaring.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 februari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN